

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

ze skargi uczestnika postępowania

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 14 lutego 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z wniosku J. J.

przy uczestnictwie A. J.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 kwietnia 2010 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 4 stycznia 2010 r., 22 grudnia 2009 r. i 11 grudnia 2009 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie na postanowienie z dnia 4 stycznia 2010 r., w pozostałej części odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w B. odrzucił – jako wniesione po upływie terminu - zażalenie uczestnika postępowania A. J. od

postanowienia tego Sądu z dnia 11 grudnia 2009 r., którym odrzucono jego skargę o wznowienie postępowania.

Postanowienie to uczestnik zaskarżył zażaleniem, w którym zarzucał naruszenie art. 91 pkt 1 k.p.c. i art. 357 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że doręczenie odpisu postanowienia z dnia 11 grudnia 2009 r. adwokatowi, a nie uczestnikowi osobiście, było nieprawidłowe. Podnosił także, że nie został pouczony o sposobie zaskarżenia tego postanowienia. Wnosił o uchylenie tego postanowienia, oraz poprzedzającego go postanowienia z dnia 11 grudnia 2009 r. w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, a także z dnia 22 grudnia 2009 r., którym odrzucono wniesione osobiście zażalenie od postanowienia z dnia 11 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie na postanowienie z dnia 4 stycznia 2009 r. nie jest zasadne. Postanowienie z dnia 11 grudnia 2009 r. zostało doręczone w dniu 16 grudnia 2009 r. pełnomocnikowi uczestnika ustanowionemu w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Doręczenie to było prawidłowe i skuteczne. Zgodnie z art. 91 k.p.c., pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa między innymi umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności, w tym skargi o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego jej wniesieniem. Jeżeli strona działa w sprawie przez pełnomocnika procesowego, doręczeń dokonuje się tej osobie (art. 133 § 3 k.p.c.), jednocześnie wydane na posiedzeniu niejawnym postanowienia doręcza się profesjonalnym pełnomocnikom bez pouczenia o sposobie zaskarżenia (*art. 357 § 2 k.p.c. a contrario*).

Na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 11 grudnia 2009 r., jako postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, uczestnikowi służyło zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 2 k.p.c.). Termin do jego wniesienia wynosił tydzień i liczył się od dnia doręczenia postanowienia (art. 394 § 2 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.), minął zatem 23 grudnia 2009 r. Z tego względu zażalenie wniesione przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 30 grudnia 2009 r., a więc z uchybieniem wskazanemu terminowi, podlegało odrzuceniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Należy ponadto zwrócić uwagę na niedopuszczalną manierę zamieszczania w zażaleniu na ostatnie wydane przez Sąd postanowienie również zażaleń na wszystkie kolejno je poprzedzające i ponawianie w ten sposób już uprzednio wniesionych środków

odwoławczych. Tak wniesione zażalenia muszą podlegać odrzuceniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹, 373 i 370 k.p.c.